

2 iulie – 8 iulie

Recâștigarea stăpânirii pierdute

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.»” (Geneza 1:26)

După căderea în păcat, Adam și Eva nu au pierdut doar chipul lui Dumnezeu în ei: „Nu numai omul, ci și pământul a ajuns, prin păcat, sub controlul celui rău și avea să fie restaurat prin planul de răscumpărare. La crearea sa, lui Adam i s-a dat stăpânire peste pământ. Când a cedat însă înaintea ispitei, a fost adus sub puterea lui Satana, iar stăpânirea pe care o avea a trecut la acela care-l cucerise. În acest fel, Satana a devenit «dumnezeul lumii acesteia». El a luat prin înșelăciune stăpânirea asupra pământului care-i fusese încredințată la început lui Adam. Dar Hristos, care a plătit prin jertfa Sa pedeapsa pentru păcat, nu doar că la răscumpărat pe om, ci a recuperat și stăpânirea pe care acesta o pierduse. Tot ce a pierdut primul Adam va fi recâștigat de al doilea.” - Ellen G. White, în *Signs of the Times*, 4 noiembrie 1908

Dar ce înseamnă această „stăpânire”? Cuvântul „stăpânire” are astăzi conotații negative, pe care nu le avea în Eden. Ce înseamnă faptul că oamenii au fost primii care au primit stăpânire asupra pământului? Ce poate face biserica pentru a-i ajuta pe oameni să recâștige ce au pierdut primii noștri părinți în Eden?

Duminică, 3 iulie - Creați pentru a stăpâni

Cineva scria recent că o prietenă a sa, o atee convinsă, i-a povestit că are momente când „se trezește în toiul nopții și se frământă din cauza unor întrebări profunde, precum: Chiar este lumea aceasta rezultatul unei mari explozii cosmice accidentale, al atât de mult vehiculatului Big Bang? Cum este posibil să nu fie niciun plan, niciun scop măreț pentru existența noastră și pentru existența universului, în ansamblu? Este oare cu puțință ca viața fiecăruia – inclusiv viața mea, a soțului meu și a celor doi copii ai mei – să fie total irelevantă și fără sens? Viața mea chiar nu are niciun rost și nicio valoare?”

După căderea în păcat, oamenii au pierdut atât de multe lucruri! Ne-am înstrăinat de Dumnezeu și unul de altul. Neam schimbat până și modul de a ne raporta la pământ. Mai mult, după cum vedem din întrebările care o tulburau pe această atee, nu mai știm cine suntem și ce scop are viața noastră. Iar problema este și mai gravă pentru cei care cred că omul a apărut aici din întâmplare, fără vreun scop anume pe care să-l fi așezat în noi Dumnezeu creator.

1. Ce ne spun următoarele texte despre scopurile pentru care a fost creat omul: Geneza 1:26-28; Psalmii 8:3-8; Isaia 43:6,7? Ce înseamnă expresia „i-am făcut spre slava Mea” (Isaia 43:7)? Ce legătură există între slava lui Dumnezeu și stăpânirea peste tot pământul?

După cum vedem în versetele din Geneza, unul dintre multiplele scopuri pentru care Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva a fost acela ca ei să aibă stăpânire peste întregul pământ (Geneza 1:26-28), Reflectând slava și caracterul lui Dumnezeu, ei trebuiau să fie canalul prin care Cel care are slava și stăpânirea în mod suprem (Apocalipsa 1:5,6) avea să susțină, să îngrijească și să administreze restul creației Sale de pe pământ. Oare cum s-ar fi descoperit slava lui Dumnezeu prin ei și prin stăpânirea lor peste pământ, dacă nu ar fi apărut păcatul?

Acum însă, prin credința în Isus, prin predarea vieții noastre în mâna Sa, prin ascultare și cooperare, putem spune, împreună cu David: „Domnul va sfârși ce a început pentru mine” (Psalmii 138:8). Gândul că Dumnezeu are un scop pentru fiecare dintre noi ne dă încredere și bucurie, mai cu seamă dacă ne predăm Lui și acceptăm ca voia Lui să se împlinească în noi.

Dacă te-ar întreba cineva: „Ce scop crezi că are viața ta?”, ce răspuns i-ai da și de ce?

Luni, 4 iulie - Privilegiul stăpânirii

2. Ce însemna că omul urma să stăpânească peste tot pământul? Geneza 1:26-28

Cuvântul utilizat în Biblie pentru „să stăpânească” provine din verbul ebraic *radah*. Termenul acesta indică dreptul și responsabilitatea de a conduce. În sine, verbul *radah*, așa cum apare el în restul Vechiului Testament, nu definește modul cum trebuia exercitată această stăpânire, dacă urma să fie una binevoitoare sau una răuvoitoare, ci numai contextul creației neatins de păcat ne conduce la concluzia că stăpânirea trebuia să fie motivată de bunătate.

O concluzie similară poate fi trasă și în ce privește supunerea pământului amintită în Geneza 1:28. Verbul pentru „a supune”, din ebraicul *kavash*, evocă o relație ierarhică, în care omul primește putere și control peste pământ. În alte pasaje ale Vechiului Testament, verbul *kavash* descrie un act efectiv de subjugare (Numeri 32:22,29; Ieremia 34:11,16; Estera 7:8; Neemia 5:5). În multe dintre aceste cazuri, abuzul de putere este vădit, iar Dumnezeu Își exprimă dezaprobarea. Revenind însă la versetul nostru, având în vedere contextul Creațiunii și faptul că administrarea pământului le-a fost încredințată unor oameni fără păcat, creați după chipul lui Dumnezeu, putem conchide că supunerea la care se face referire urma să fie o *slujire* cu bunătate, în numele Creatorului. Este clar că nu putea fi vorba de exploatare.

O altă dimensiune a conceptului de „stăpânire” se găsește în Geneza 2:15, unde se spune că Dumnezeu îl așază pe om în grădină ca s-o lucreze (*abadm* - a munci, a sluji, a lucra) și s-o păzească (*shamar* - a împrejmu, a păzi, a proteja, a avea grijă, a tine sub observație, a păstra, a prețui, a rezerva).

Dacă luăm în considerare aceste aspecte, descoperim că stăpânirea înseamnă administrare motivată de grijă și de dragoste. În condițiile menținerii relației lor cu Dumnezeu, primii noștri părinți urmau să aibă la dispoziție toate resursele și toată autoritatea necesare pentru a-și exercita statutul de stăpâni, astfel încât să oglindească dragostea lui Dumnezeu pentru creația Sa.

Cum exercităm stăpânirea asupra pământului și cum ar trebui să o facem? Ce putem schimba?

Marti, 5 iulie - Granițele stăpânirii

Dacă se precizează că omul avea să stăpânească „peste tot pământul” (Geneza 1:26), înseamnă aceasta în mod necesar că stăpânirea lui nu avea să aibă granițe? Istoria biblică ne sugerează că stăpânirea (care poate fi înțeleasă ca „administrare, isprăvnicie”) are, în mod obligatoriu, anumite limite.

O dovadă este faptul că Dumnezeu i-a spus lui Adam că pomul cunoștinței binelui și răului era interzis (vezi Geneza 2:15-17). Primul păcat are legătură, așadar, cu stăpânirea: Adam și Eva au încălcat granițele stabilite de Dumnezeu pentru ei, ca administratori. În consecință, planeta noastră are de suferit până astăzi (vezi Romani 8:20-22)!

3. Citește Exodul 20:1-17. Ce ne spune legea despre granițele stăpânirii omului peste pământ?

Au existat de-a lungul istoriei (de exemplu, faraonul din cartea Exodul, capitolele 1-14, și Irod, din Evanghelia lui Matei, capitolul 2), și știm că vor exista și în vremea sfârșitului (vezi Apocalipsa 13), domnitori tirani, aflați sub controlul lui Satana, cunoscuți pentru că au încercat să-și impună autoritatea într-un domeniu peste care nu aveau drept de stăpânire. Ei n-au făcut altceva decât să-l copieze pe Satana, care și-a arogat puterea și s-a făcut singur „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12:31). Stăpânirea se transformă în dominare dacă nu este bazată pe principiile divine!

La extrema cealaltă se află cei care refuză stăpânirea cuvenită asupra lucrurilor peste care au drept de stăpânire (vezi Matei 25:14-30; Luca 19:12-27),

Este adevărat că, din cauza păcatului, omul nu mai are stăpânire asupra pământului în același grad ca la început,

dar să nu uităm că n-a pierdut-o în întregime! Au rămas multe lucruri în sfera responsabilității noastre: stăpânirea de sine prin puterea lui Hristos (vezi 1 Corinteni 9:25-27; Galateni 5:22,23) și ocrotirea planetei, a viețuitoarelor de pe ea și a tuturor lucrurilor pe care le-am primit de la Dumnezeu [vezi Iacov 1:17; Matei 25:14:30). Avem nevoie să identificăm limitele stăpânirii noastre și apoi să slujim ca administratori credincioși, respectând aceste limite.

Ce granițe trebuie să respecti în relațiile cu ceilalți (familia, prietenii, colegii de serviciu)? Ce principii ne pot ajuta să identificăm aceste granițe? (Vezi, de pildă, Matei 7:1,12.)

Miercuri, 6 iulie – Ocrotirea pământului

4. Citește Geneza 2:15. Ce principii din acest verset ar trebui să stea la baza atitudinii noastre față de planeta pe care trăim?

Înainte de păcat, Adam și Eva au fost delegați de Dumnezeu ca administratori ai tuturor lucrurilor pe care li le încredințase. Ei erau stăpâni peste vegetație și peste faună. După păcat însă, toată natura sa răsculat, parcă, împotriva lor, la fel cum ei se răsculară împotriva lui Dumnezeu, Omul a început să se simtă neputincios în fața elementelor naturii (vremea, agricultura, lumea animală).

„Printre fapăturile inferioare, Adam fusese împărat și, cât timp îi fusese loial lui Dumnezeu, toată natura îi recunoscuse autoritatea. Însă, când a păcătuit, a pierdut această autoritate. Spiritul de răzvrătire, căruia chiar el îi deschisese ușa, s-a extins în tot regnul animal. Astfel, nu doar viața omului, ci și firea animalelor, copacii din pădure, iarba câmpului, însuși aerul pe care-l respira, toate spuneau lecția tristă a cunoștinței răului,” - Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 24

În prezent, lumea noastră este devastată, în unele zone cel puțin, de dezastre naturale și de continua degradare a ecosistemelor. Pe de o parte, depunem eforturi uriașe pentru a ne proteja prin intermediul tehnologiei și al industriei. Pe de altă parte, însă, chiar tehnologia ajunge să ne distrugă planeta: Ecologia este o problemă de ordin etic și teologic, în special atunci când exploatarea pământului le produce altora dificultăți.

„Advenștii de ziua a șaptea sunt apărătorii unui stil de viață simplu și sănătos, în care oamenii nu se lasă duși de valul consumerismului neînfrânat, al obținerii de bunuri și producerii de deșeuri. Noi facem apel la respectarea lumii create, la cumpătare în utilizarea resurselor pământului, la reevaluarea nevoilor proprii și la reafirmarea demnității vieții create.” - Pasaj preluat din „Declarația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la mediu”, 1995.

Cum putem avea o atitudine echilibrată față de planeta pe care trăim? Cum putem fi buni administratori ai pământului evitând să-l idolatrizăm? Ce avertizare primim, în această privință, în Romani 1:25?

Joi 7 iulie - Recuperarea stăpânirii

În urma căderii în păcat, noi, oamenii, am pierdut foarte mult, inclusiv stăpânirea asupra pământului, privilegiu de care primii noștri părinți se bucuraseră în Eden. Domnul Hristos a venit pentru a recâștiga ceea ce noi am pierdut.

Și pentru că Domnul Hristos a făcut atât de mult pentru noi, Dumnezeu ne cheamă să mergem la semenii noștri și să ajutăm să recâștige și ei, în Hristos, ceea ce noi am primit de la El. Cu toate că procesul acesta de recuperare va dura până la revenirea Sa și chiar după, sunt multe lucruri pe care le putem face acum pentru cei ce sunt debusolați, pierduți în lume.

5. Potrivit textelor de mai jos, cum îi putem ajuta pe alții să recâștige o parte din stăpânirea pierdută prin păcat? Deuteronomul 15:7-12; Luca 14:12-14; 1 Petru 3:15; Iacov 1:27; Isaia 58:7; 1 Tesaloniceni 3:10

Sunt atât de multe lucruri pe care le putem face pentru cei din jurul nostru! În unele situații, nu ni se cere decât să oferim ceva de mâncare, ceva de îmbrăcat sau un loc în casa noastră pentru o persoană aflată într-o situație

critică. Deși este necesar să aducem alinare, să împlinim nevoile urgente, aceasta nu este tot ce putem face pentru a-i repune pe oameni în posesia stăpânirii de la început,

Cu toate că trebuie să fim întotdeauna pregătiți să dăm socoteală de nădejdea care este în noi, suntem chemați ca, ori de câte ori este posibil, să răspundem nevoilor urgente ale oamenilor și să le îndreptăm gândul spre o viață mai bună,

Deși fiecare situație este diferită și nevoile oamenilor sunt diferite, noi am fost chemați de Dumnezeu să fim o lumină și o sursă de vindecare și de speranță în societate. Aceasta înseamnă, în mare parte, să fim pentru semenii noștri o mărturie vie despre Dumnezeul iubitor și mântuitor căruia Îi servim. Împlinind nevoile lor imediate, le pregătim inima pentru lucrarea Duhului Sfânt. Așa a procedat Isus și așa suntem chemați să procedăm și noi!

Vineri 8 iulie - Studiu suplimentar

Pentru a afla mai multe informații despre subiectul acestui studiu, citește din cartea *Educație*, de Ellen G. White, capitolele 22 și 34, „Temperanța și știința nutriției” și „Disciplina”; din cartea *Dietă și hrană*, capitolul „Stăpânirea apetitului”, pp. 161-191; din cartea *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, capitolul 23, „Principiile administrării banilor și a valorilor materiale”, și capitolul 68, „Participarea la bucuria mântuirii”.

Privind de la atâtea milenii distantă și fiind atât de obișnuiți cu răul din lumea noastră, ne este foarte greu să ne dăm seama câte am pierdut din cauza căderii în păcat. Dacă n-am avea Cuvântul lui Dumnezeu și descoperirile Sale despre originea omului și despre cea a păcatului, a morții și a răului, am crede că toate acestea sunt lucruri normale, care fac parte din viață. Istoria căderii în păcat ne arată însă că nu aceasta este starea normală a lucrurilor. Geneza ne spune că Adam și Eva urmau să aibă stăpânire peste pământ, dar că, după ce au păcătuit, modul lor de raportare la pământ s-a schimbat, deoarece ei înșiși s-au schimbat și, odată cu ei, s-a schimbat și natura. Din momentul acela, ei au pierdut stăpânirea de care se bucuraseră, iar consecințele au fost uriașe. „Spinii și pălămida (Geneza 3:17,18), consecințele potopului (Geneza 7:12), deșertul și pustia, gemetele pământului după eliberare (Romani 8:19-22) sunt doar câteva dintre imaginile utilizate de Biblie pentru a descrie efectul păcatului asupra lumii.” - *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn.), vol. 12, p. 254. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru planul de mântuire, prin care se va recâștiga tot ce s-a pierdut și care ne oferă speranța unei vieți mult mai bune decât aceasta!

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Cronici 11-17

1. Care era motivul ascensiunii continue a lui David?
2. Cu care tabără este asemănată tabăra lui David?
3. Care seminție se pricepea la „înțelegerea vremurilor”?
4. Ce avertizare a rostit Dumnezeu în legătură cu profeții și unșii Lui?

Viața lui Isus, capitolul 80

5. Cum au spus preoții să fie închis mormântul lui Isus?